காமன் வெல்த் நிதி மந்திரிகள் மகாநாடு:—

காமன் வெல்த் நாடுகளின் "பாங்கி" யாக இயங்கும் பிரிட்டன். அதாவது இந்தியா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகள் காமன் வெல்த்திற்கு வெளியேயுள்ள நாடுகளுடன் வியாபாரம் பண்ணுவதானால் தமது நாணயத்தின் மேல் மாற்றுமே சாத்தியம். தங்கள் சொந்த தேச நாணயங்கள் பணங்களாக மாற்றப்பட்டு அளிக்கப்படவேண்டும். அதே வாதமாக, காமன் வெல்த்திற்கு வெளியேயுள்ள நாடுகள் காமன் வெல்த் நாடுகளுடன் வியாபாரம் செய்ய வேண்டுமெனில் தங்களுடைய நாணயங்களை பணங்களாக மாற்றல் கொடுக்க வேண்டும். காமன் வெல்த் நாடுகளின் "பாங்கி" யாக இவ்வாதம் பிரிட்டன் திரும்பலின் மேல் லாபம் கிடைத்தால் அது பிரிட்டனுக்கு மேலும்; நஷ்டம் வந்தால் அது காமன் வெல்த் நாடுகளின் தலையால். அதாவது காமன் வெல்த் நாடுகளை தாண்டிய கொடுக்கலும் பிரிட்டனின் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு மிகவும் உகந்தவொன்றாக இந்த ஏற்பாடு உள்ளது.

இன்று உலகத்தின் அமெரிக்க டாலரின் தேர்க்கத்தில் பணம் கட்டம்பட்டிருப்பதாலும், பணமுடன் காமன் வெல்த் நாடுகளின் நாணயங்களும், இந்தியாவின் ரூபாயும் இணைக்கப்பட்டிருப்பதாலும் அமெரிக்க பிரிட்டனின் பொருளாதார நெருக்கடி இந்தியாவையும் மற்ற காமன் வெல்த் நாடுகளையும் கண்டிப்பாக பாதிக்கிறது. இதனால்தான் பவுண்-டாலர் நாணய மாற்று விகிதம் 1949 செப்டம்பரில் மாற்றப்பட்ட பொழுது இந்தியாவும் அதே அளவு டாலரின் மேல் மதிப்பை இழந்தது. பெரும்பாலான நாடுகளின் இதே நிலைமை ஏற்படலாம் அறிந்ததே. காமன்வெல்த் நாடுகள்-பிரிட்டன் உள்பட அமெரிக்காவுடன் செய்யும் வியாபாரத்தில், அமெரிக்காவிடம் வாங்குவதாக அதிகமாக விற்பதன் மேல் உபரியாக சேர்க்கப்பட்டதே, டாலர் தங்கமாய்ப் என்று கூறப்படுகிறது. பிரிட்டனின் இந்த டாலர் தேவையிப் இன்று வெகுவாக குறைந்து வந்தது.

1946ல் 2,69 கோடி 60 லட்சம் குறைந்த டாலர், தங்க தேவையிப் 1949 செப்டம்பரில் 142 கோடி 50 லட்சம் டாலராக குறைந்தது. பிரிட்டன் டாலரின் பவுண் மதிப்பை குறைத்து நிலைமையை சமாளிக்க முற்பட்டது. இதைத் தவிர இன்னும் பல கடுமைகளால் 1951 ஜூன் மாத இறுதியில் டாலர் தேவையி 386 கோடி 70 லட்சமாக உயர்ந்தது. 1961 டிசம்பரில் 22,28 கோடி 90 லட்சம் டாலராக குறைந்து வந்தது. அதாவது 6 மாதங்களில் 137 கோடி 80 லட்சம் டாலர் செலவாகிவிட்டது. இதே விகிதத்தில் ஒரு வருடம் இவ்வகை 12 மாதத்திற்குள் டாலர் தேவையில்லை ஒரு லட்சத்தை கூட மிகவில்லாமல் காலியாகிவிடும். என்று நிதி மந்திரி பட்லர் கூறுகிறார். பிரிட்டனின் தூய்மை வாணிபப் பொருள் ஏற்றுமதியும், அதனுடைய வியாபார தொழில்கள் மீது அமெரிக்காவின் உள்ள பிடியும் இன்றைக்கு பிரிட்டனை ஒரு கடையான நெருக்கடிக்கு கொண்டாக்கியது.

1946 முதல் 1950க்குள் பிரிட்டன் மொத்தம் 600 கோடி பவுண் (1 ஆயிரம் கோடி ரூபாய்) ராணுவத்திற்காக செலவு செய்துள்ளது; அதாவது யுத்தத்திற்கு முன்பு செலவு செய்ததைவிட 7 மடங்கு அதிகமாகும். 1951ம் வருட பட்ஜெட்டில் 292 கோடி பவுண் யுத்தத் செலவுகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. பிரிட்டனின் பரமாண்டமான தொழில் திட்டத்தால் மக்களுக்கு உபயோகமான பொருள் உற்பத்தி நிறுத்தப்பட்டது. 1937-ஆண்டை 1950ல் ஜூன் உற்பத்தி 44 சதவிகிதம் குறைந்தது; விவசாயம் 50 சதவிகிதம் கால் நூறு உற்பத்தி 80 சதவிகிதம் குறைந்தது. அதே சமயத்தில் உருக்கு உற்பத்தி 25 சதவிகிதம், மோட்டார் உற்பத்தி 80 சதவிகிதம், ராணுவத்திற்கு அவசியமான ரப்பர் பொருள் உற்பத்தி 97 சதவிகிதம்.

பிரிட்டனின் யுத்தம் பொருள் உற்பத்திக்கு அவசியமான மேல் பொருள்களை அதிக விலையில் அமெரிக்காவிலிருந்து பிரிட்டன் இறக்குமதி செய்கிறது. 1937ல் பிரிட்டனின் இறக்குமதி ஒரு மதி விலைகள் 100 என்று வைத்துக் கொண்டால் 1948ல் ஒரு மதி (பொருள்) விலைகளின் இறக்குமதி (பொருள்) விலைகள் 81 அதிகமாகவும், 1949 மார்ச் மாதத்தின் 27 அதிகமாகவும், 1950 அக்டோபரில் 68 அதிகமாகவும் இருந்தது. அமெரிக்காவிடமிருந்து அதிகவிலையான இறக்குமதி செய்வதும், குறைந்த விலையில் ஏற்றுமதி செய்வதுமான சந்து நிலைமையும் பிரிட்டனின் டாலர் தேவையிப் குறைவதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம். இன்று அமெரிக்கா தனது உலக ஆதிக்கத்திற்காக பல்லாயிரம் கோடி டாலர் செலவு செய்து பிரம்மாண்டமான ஆயுத வாணிபம் மூலம் இதரவு, உலகத்திலுள்ள சகல மேல் பொருள்களையும் தேக்கம் செய்து, தனது மதிப்பை கொண்டுள்ளதால் இன்று பிரிட்டன் அமெரிக்காவுடனாவது தனது அந்தியாவசிய பொருள்களையாவது பெற வேண்டியுள்ளது.